

עפ"ת 46317/04/23 - ג'לאל טאטור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 46317-04-23 טאטור נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10157334037

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	ג'לאל טאטור
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת סיגל דבורי) מיום 25.4.23 בגדרה נדחתה בקשת המערער לבטל פסק דין שניתן בהעדר המערער ביום 13.2.23.
2. ראשיתו של ההליך בהודעת תשלום קנס שנמסרה למערער ביום 30.9.21, בגין נהיגה במהירות בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי במהירות של 136 קמ"ש, תחת המהירות המרבית המותרת של 90 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה.
3. ביום 13.2.23, ובהעדר התייצבות מטעם המערער החליט בית המשפט להרשיע את המערער בעבירה המיוחסת לו והשית עליו קנס בסך 2,000 ₪ וכן פסילה מלנהוג ו/או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים על תנאי.
4. ההזמנה לדין נשלחה למערער, אישור המסירה חזר עם הערה "לא נדרש", אישור מסירה זה צורף לתיק בית המשפט כנספח לכתב האישום.
5. המערער טען בפני בית משפט קמא כי לא קיבל זימון כדן, ובתוך כך טען כי אישור המסירה אינו תקין מאחר ואינו מתייחס להוראות חוק הדואר בסעיף 56א(א)3, 56א(ב) ו-56ג) שמטילים חובה על השולח ועל רשות הדואר לציין על גבי דבר הדואר שעל דואר זה תחול חזקת המסירה.
6. המערער הבהיר את טענתו העיקרית היא ביחס לעיוות הדין שכן המערער טוען כי חלה טעות בזיהוי הרכב, ומבקש לאפשר לו את יומו בבית המשפט.

7. בית משפט קמא דחה את הבקשה וקבע כי חרף הטענה של אי זימון לא מצא המערער להתייחס לאישור המסירה הקיים בתיק ולפיו דבר הדואר חזר עם הערה "**לא נדרש**", ובהעדר סתירה לחזקת המסירה אין מקום לבטל את פסק הדין.

8. לעניין החשש מעיוות דין, בית המשפט קבע כי אין בעצם הכחשת העבירה כשלעצמה כדי להקים חשש לעיוות דין, ובשל כך נדחתה הבקשה. לא ברור מההחלטה אם קיימת התייחסות לטיעונים המשלימים שהוגשו לתיק בית המשפט מיום 30.3.23, בהם יש פירוט ביחס לטענת ההגנה.

9. כידוע, בהתאם להוראות סעיף 130(ח) לחסד"פ, בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם "אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין" (וראו: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' מנחם** (06.01.2009)).

לאחר ששמעתי את הצדדים, אני סבור כי בית משפט קמא צדק בקביעתו כי לא קיימת עילה לביטול פסק הדין מאחר ולא הוצגה על ידי המערער סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, זאת בעיקר בשל קיומו של אישור מסירה המקיים את חזקת המסירה, **חזקה שלא נסתרה על ידי המערער**.

10. באשר לעילה של עיוות דין, ובשים לב לטיעונים שהועלו על ידי המערער הן בבית משפט קמא בקשה מס' 3 והן בפניי, והן בשים לב לטענה כי חלה טעות בזיהוי, אשר מצדיקה את הברור ובפרט נוכח נסיבות ביצוע העבירה שצינו בדו"ח, בהן מודה השוטר האוכף: "**קשר עין ניתק באופן רגעי עם הרכב, אך חודש מיד לאחר העיקול...**". טענת הטעות בזיהוי בצד נסיבות של ניתוק רגעי בקשר העין, מצדיקות, לטעמי, את מתן האפשרות בפני המערער, כדי למנוע עיוות דין.

11. זאת ועוד, אכן הוצגו בפניי במקרים אחרים שבהם אותו שוטר אוכף ציין, באופן דומה בתיק אחר נסיבות ביצוע העבירה שנוסחו באותה צורה, הדברים ראויים להתברר במסגרת בית משפט קמא אך ניתן לקבוע כי נוכח הטענה הראויה לברור, טענה שנתמכת בתיאור הנסיבות שנרשם מפי השוטר האוכף, ובשים לב לשעת הלילה, ראוי במקרה זה לאפשר למערער את יומו בבית המשפט.

12. על כן, בשל החשש לעיוות דין, אני סבור כי ראוי לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר (הכרעת הדין וגזר הדין) ובית משפט קמא יזמן להקראה את המערער באמצעות בא כוחו הנוכחי עו"ד בסאם קנדלפת.

ניתן היום, י"ח סיוון תשפ"ג, 07 יוני 2023, בהעדר הצדדים.

